

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. Mgr. Pavlou Kosíkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 19, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru správního, ze dne 13. 6. 2013, č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města R. (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2013, č. j. KPPP/67/12/102, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2013, č. j. KPPP/67/12/102 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platných předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 29. 6. 2012 na shromáždění Společenství vlastníků jednotek domu R.,, konaném od 17:00 v malém sále, kterého se zúčastnil jako zmocněnec člena společenství vlastníků jednotek Ing. M. M., při projednávání programu vystoupil a obvinil výbor společenství vlastníků jednotek, tj. Ing. V. P., Ing. J. Š., M. R., P. F. a M. Š. z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, což odůvodnil tím, že cena, za kterou byly předloženy nabídky ve výběrovém řízení na dodavatele zateplení domu, je předražená o výše uvedenou částku. Za spáchaný přestupek byla žalobci dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů

V žalobě ze dne 1. 7. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byl poškozen na svých právech, a to z důvodu, že správní orgán nesprávně vyhodnotil předložená stanoviska a důkazy, sám neprovedl odpovídající zjištění skutkového stavu (navrhované důkazy) a v té souvislosti vydal nesprávné rozhodnutí. Žalobce má za to, že při zjištění, zda byl žalobcem spáchán přestupek podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích postupoval správní orgán v rozporu se zásadou materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu a zásadou legality dle ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

Dne 10. 9. 2013 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce za spornou považuje otázku, zda se žalobce předmětného přestupku dopustil. Žalobce má za to, že na základě argumentace správních orgánů by docházelo k urážce na cti při jakémkoli užití slova „korupce“ za přítomnosti neurčitěho počtu lidí, aniž by dotčené osoby byly osobně přítomny. Žalobce namítá, že správní orgány při uznání viny žalobce vycházely především z výpovědí svědků, přičemž o obvinění z korupce hovořili pouze navrhovatelé, a že správní orgány se nezabývaly věrohodností a pravdivostí rozporupných svědectví. Žalobce nepopírá, že by slovo „korupce“ zaznělo, avšak v úplně jiném kontextu než jako obvinění výboru společenství z korupčního jednání.

Žalobce má za to, že „korupce“ je výraz, který nelze jako obecně pojatý označit za urážlivý či zesměšňující. Žalobce je přesvědčen, že během shromáždění SVJ R. dne 29. 6. 2012 nikoho neobvinil, nezesměšnil ani neurazil, což podle jeho názoru přímo dokazuje audio záznam, který žalobce navrhoval provést jako důkaz. Správní orgán podle názoru žalobce pochybil, pokud se vůbec obsahem audio záznamu nezabýval. Tato otázka je přitom stěžejní pro vyslovení závěru, zda ke spáchání přestupku došlo, a to především za situace, kdy si ostatní důkazy odporují, a záznam obsahuje skutečný projev vůle žalobce.

Žalobce namítá, že urážkou na cti může být jen takový projev, který je způsobilý přivodit újmu občanské cti poškozených, což v daném případě nebylo prokázáno. Dále podle žalobce nebylo prokázáno, že by žalobce některého z navrhovatelů urazil či vydal v posměch,

tato otázka v rámci přestupkového řízení podle jeho názoru vůbec nebyla řešena. Na základě uvedeného je podle žalobce evidentní, že v daném případě nedošlo k naplnění obou znaků přestupku, a to znaku formálního i znaku materiálního.

Žalobce trvá na svém názoru, že jeho projev učiněný na shromáždění SVJ R. byl projevem učiněným v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod a že přestupkem může být pouze čin protiprávní.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že forma veřejné prezentace žalobce nebyla přiměřená a zásah do osobnostních práv nebyl nevyhnutelný a že primárním cílem deklarace korupce bylo hanobení a zneuctění daných osob, patrné motivované tím, aby byla schválena předložená nabídka. Žalobce namítá, že se tyto skutečnosti nezakládají na pravdě a že nevyplývají z provedeného dokazování, což prokazuje audio záznam z jednání.

Závěrem žalobce dodává, že trestněprávní či správně-právní kvalifikaci určitého jednání, které má soukromoprávní základ jako trestného činu či správního deliktu, je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní prostředek. Proto pokud byli navrhovatelé přesvědčeni, že jednáním popsaným ve výroku rozhodnutí o přestupku bylo zasaženo do jejich práv, bylo na místě, aby se domáhaly ochrany u soudu civilního.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 10. 2013 uvádí, že provedeným dokazováním (zejména výpovědi svědků, které byly ve shodě s výpověďmi navrhovatelů a důkazem listinou) bylo dostatečně prokázáno jednání žalobce, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku. K návrhu na provedení důkazu audio záznamem žalovaný uvádí, že byt' se plně neztotožnil s odůvodněním neprovedení tohoto důkazu správním orgánem prvního stupně, souhlasí s jeho neprovedením z důvodu nadbytečnosti, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici takové podklady, aby byl zjištěn stav věci, o němž neměl správní orgán důvodné pochybnosti. Žalovaný setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobce tím, že na shromáždění SVJ R. za přítomnosti 50 osob obvinil výbor SVJ z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, zvolil formu a obsah nad hranici pouhé nevhodnosti, když deklaroval ničím nepodložené tvrzení o korupci výboru SVJ. Forma veřejné prezentace žalobce podle názoru žalovaného nebyla přiměřená a zásah do osobnostních práv nebyl nevyhnutelný. Primárním cílem deklarace korupce proto podle názoru žalované bylo hanobení a zneuctění daných osob, veřejně pronášená obvinění z korupce proto lze považovat za urážku na cti, za kterou se pokládá každý projev, který již podle všeobecných společenských a mravních názorů lze kvalifikovat jako útok porušující čest napadené osoby. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že slovo „korupce“ nelze obecně označit za urážlivé, naopak má za to, že ani v dnešní době nelze považovat korupční jednání za běžné, nebo dokonce společností tolerované. Co se týče námítky, že jeho projev

byl učiněn v mezích čl. 17 Listiny, žalovaný zcela setrval na svém stanovisku vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce, že trestní a správní právo je třeba považovat za ultima ratio, žalovaný konstatuje, že je zákonným právem osoby, která se cítí být proneseným výrokem uražena na cti, aby podala návrh na projednání přestupku; její právo na ochranu občanské cti podle občanského zákoníku, přitom není dotčeno.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV Řízení před správním soudem

Jednání ve věci proběhlo dne 22. 12. 2014 a dne 29. 1. 2015. V průběhu jednání žalobce rozsáhle popsal spolupráci s výborem SVJ v dřívějších letech z důvodu jeho odborného poradenství, zapisovatelské činnosti (zápis ze dne 17. 12. 2010). Vzhledem ke vzniklým konfliktům zdůvodněných, dle jeho názoru, jeho kritickým postojem k činnosti výboru SVJ, se však stal nepohodlným, jeho připomínky nebyly akceptovány. Obdobným způsobem brojil proti zápisu ze shromáždění SVJ domu R. konaného dne 29. 6. 2012, v němž je zkresleně popisován skutkový děj ze dne 29. 6. 2012, rozdílně od obsahu elektron. nahrávky. Navrhl provedení důkazu audionahrávkou ze dne 29. 6. 2012, důkaz, který ve správním řízení nebyl učiněn, ač jeho provedení navrhoval, a který si zajistil pro vlastní účely během shromáždění SVJ uvedeného dne, potvrzující jeho nesouhlas s výběrovým řízením v souvislosti s připravovanou revitalizací předmětného domu, kdy veřejně prohlásil, že „zakázka je předražená, výběrové řízení zmanipulované a vane z toho problém korupce.“ Tímto výrokem měl na mysli všechny osoby nebo zájmové skupiny, které měly zájem stavbu za každou cenu revitalizovat. Neadresoval výrok k výboru SVJ, neadresoval jej ani jmenovitě ke členům tohoto výboru, protože v tu dobu nevěděl, „kdo za tím stojí, takže si nedovolil jmenovat a jenom naznačil tu korupci, protože sám v posledních asi pěti letech pracoval na veřejných zakázkách a ví, jaký je průběh těchto řízení a jakým způsobem se zprostředkovávají stavby.“ Měl připravenou konkrétní nabídku jiné firmy, která v jednotlivých položkách výrazně snižovala tuto nabídku, měl připraven i položkový rozpočet, jeho návrh však nebyl vůbec akceptován. Po jeho výstupu se krátce po té vzdal vedení jednání Ing. Šubrt, vedení přebral p. Š., který mu následně zakázal jakékoliv vystupování s tím, že nebude už připuštěn ke slovu, ve skutečnosti mu začal vyhrožovat. Setrval na stanovisku, že nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. Rovněž navrhl soudní výslech manželky Ing. M. M., která si zapisovala přesně a dělala si poznámky ze shromáždění.

Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že předmět protiprávního jednání žalobce byla průkaznost toho, zda se jednalo o urážku na cti, zda tato urážka padla během shromáždění SVJ. Z vyjádření žalobce samotného i spisové dokumentace bylo prokázáno, že slova ve věci korupce byla ze strany jmenovaného použita, což vyplývá z výroku, že „zakázka byla předražená, zmanipulovaná, vane z toho problém korupce.“ Slovo korupce bylo náležitě svědeckými výpověďmi včetně jeho manželky a včetně zápisu provedeného z tohoto jednání prokázáno. Proto také bylo ve správním řízení upuštěno od provedení důkazu audiozáznamem, důkaz byl shledán nadbytečným. Na podporu tohoto tvrzení odkázala na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89. Ze stejného důvodu bylo upuštěno

i od dalších svědeckých výpovědí navrhovaných žalobcem. Použil-li žalobce daného výrazu při rozhodování ve věci výběrového řízení týkající se revitalizace domu, je logické, že ti členové, kteří se podíleli na výběru firem, mohli se jeho výrokem cítit uraženi. Zvolená forma žalobcova přednesu přesáhla tak hranici pouhé nevhodnosti, použité slovní spojení „...že z toho vane korupce“ tak mohli členové výboru vztáhnout na sebe a nést je nelibě. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Soud provedl důkaz audionahrávkou obsahující záznam ze shromáždění SVJ domu R., konaného dne 29. 6. 2012, resp. jeho části vztahující se ke skutku, kterého se měl žalobce svým jednáním dopustit a zjistil, že (01:58:45) žalobce pronesl výrok „...*tady máme závažný akta, který svědčí o tom, že výběr těch firem byl neseriózní, špatný a vane z toho problém korupce.*“ Dále v záznamu (1:28:00) z vyjádření p. Š., člena výboru SVJ vyplývá „*Já bych řekl jednu věc. Jste schopni zvednutím ruky mně potvrdit, že pan M. řekl, že se jedná ve výboru o korupci, konkrétně na moji osobu, ... protože já jsem ve výboru....že se jedná o korupci dva a půl milionů, ...zvedněte ruku...kdo to slyšel...jednoznačně, takže...jestliže bude problém, tak budeme muset se bránit skutečností, která tady byla před tolika lidima vyřčen.*“

V.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu

Dne 14. 9. 2012 byl správnímu orgánu doručen návrh navrhovatelů V. P., Ing. J. Š., M. R., P. F. a M. Š. na zahájení řízení o přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Správní orgán prvního stupně nařídil na den 15. 11. 2012 ústní jednání, ke kterému byl předvolán žalobce jako obviněný a všichni navrhovatelé. Dne 14. 11. 2012 byla správnímu orgánu doručena písemná omluva žalobce z účasti na jednání ze zdravotních důvodů. Jednání bylo odročeno na den 6. 12. 2012, kdy se k ústnímu jednání dostavil žalobce společně s právní zástupkyní a všichni navrhovatelé za účasti právního zástupce v substituci. V průběhu ústního jednání byla provedena výpověď žalobce jako obviněného a výpovědi všech navrhovatelů, došlo rovněž k provedení důkaz listinou - zápisem ze shromáždění vlastníků jednotek domu R.

V ústním jednání bylo pokračováno dne 10. 1. 2013, za účasti žalobce, jeho právní zástupkyně a navrhovatelů Ing. V. P. a M. Š. V průběhu jednání byly provedeny výslechy svědků – A. M. a Z. H. a došlo rovněž k provedení důkazu listinou – Listinou přítomných Společenství vlastníků jednotek domu R. na shromáždění konaném dne 29. 6. 2012 v 17:00 hod.

Správní orgán prvního stupně dne 11. 1. 2013 usnesením dožádal Úřad městské části Prahy 4 o provedení výslechu svědkyně JUDr. Marcely Medkové.

Dne 7. 2. 2013 proběhlo další ústní jednání, k němuž se dostavil žalobce, jeho právní zástupkyně, právní zástupkyně navrhovatelů. V průběhu jednání byly provedeny výslechy dvou svědkyň – Ing. M. M. a Z. K.

Dne 8. 3. 2013 byl správnímu orgánu prvního stupně dožádaným správním orgánem doručen protokol o výpovědi svědkyně JUDr. M. M.

Na základě shromážděných podkladů pro rozhodnutí byla účastníkům řízení dána možnost se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Této možnosti využil žalobce – dne 25. 3. 2013 bylo správnímu orgánu doručeno podání, v němž žalobce navrhoval provedení dalších důkazů – výslech svědka M. H. a přehrání audio záznamu ze shromáždění SVJ domu R. ze dne 29. 6. 2012. Na základě provedení dokazování byl správní orgán toho názoru, že shromáždil dostatečné podklady k tomu, aby zjistil stav věci, o němž nemá důvodné pochybnosti, proto považoval navržený důkaz, spočívající ve výslechu navrženého svědka za nadbytečný. Jmenovaný svědek, jak vyplývá ze zápisu ze shromáždění SVJ, stejně jako všichni ostatní účastníci shromáždění (vyjma manželů M.) odhlasoval, že žalobcův výrok, který je předmětem řízení, slyšel. Důkaz audio záznamem byl považován za nadbytečný, z důvodu shora uvedených.

Dne 25. 4. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města R., č. j. KPPP/67/12/102, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 13. 6. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

VI.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že ze strany žalobce v průběhu shromáždění Společenství vlastníků jednotek domu R. konaného dne 29. 6. 2012 od 17:00 hod. zaznělo slovo „korupce“, spornou však zůstává otázka, zda výrokem žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch. Soud konstatuje, že skutkovou podstatu tohoto přestupku lze naplnit různými formami jednání, podmínkou však vždy je, aby výrok či jiný skutek byl urážlivý nebo zesměšňující a že jím bylo jinému ublíženo na cti.

Soud má stejně jako správní orgány obou stupňů za to, že v daném případě, zejména pak provedeným důkazem v rámci soudního přezkumu – přehráním audiozáznamu, bylo

prokázáno, že žalobce se přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích dopustil, a to jednáním uvedeným ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. tím, že dne 29. 6. 2012 na shromáždění Společenství vlastníků jednotek domu R. (dále jen SVJ), konaném od 17:00 hod. v malém sále Záložny v R., obvinil výbor společenství vlastníků jednotek z korupce ve výši 2,5 mil. Kč.

Ačkoliv žalobce s poukazem na svědeckou výpověď jeho manželky Ing. M. M. namítá, že slovo „korupce“ z jeho úst zaznělo zcela v jiném kontextu, než je mu kladeno za vinu, z podkladů, které jsou součástí správního spisu (z výpovědí - nejen navrhovatelů, jak nesprávně tvrdí žalobce, ale především z výpovědí svědků Z. H., Z. K., JUDr. M. M. a A. M., a rovněž ze zápisu z předmětného shromáždění) naopak vyplývá, že žalobce svými výroky členy výroku skutečně z korupčního jednání obvinil. Zápis ze shromáždění, jenž byl v průběhu ústního jednání přečten, a jehož správnost byla potvrzena jak svědkyní JUDr. M. M., zapisovatelkou, tak svědkyněmi A. M. a Z. K., ověřovatelkami zápisu), obsahuje mj. tyto pasáže: „... Ing. M. argumentoval, že musí být na shromáždění oba, protože on je technik a ona ekonomka a ve výboru Společenství vlastníků jednotek domu R. došlo ke korupci ve výši 2,5 mil. Kč, vzhledem k tomu, že cena, za kterou byly předloženy nabídky ve výběrovém řízení je předražená o výše zmíněnou sumu.“ ... „Vzhledem k opakovanému rušení schůze manželi Molákovými, kdy p. M. stále opakoval slova o korupčním jednání výboru, požádal předsedající p. Š. přítomné, aby všichni, kdo slyšeli p. M. pronést slova o korupčním jednání výboru, zvedli ruku. Ruku zvedlo 88,8% přítomných, tj. všichni, kromě p. M.“ Svědkyně A. M. ve své výpovědi na dotaz, zda si pamatuje, co konkrétně pan M. řekl, uvedla: „Konkrétně si nepamatuji, ale určitě padlo slovo korupce.“ a na otázku, jestli je jí známo, vůči komu tento výrok směřoval, odpověděla: „Určitě to bylo proti těm, co nastupují společenství vlastníků...“. Svědek Z. H. v průběhu své výpovědi výslovně uvedl, že „... na to pan M. reagoval tak, že rozdíl mezi nabídkou, kterou má k dispozici on a nabídkou, kterou předložil výbor ke schválení, činí nějakou částku, přesně si již nevzpomínám kolik a obvinil výbor z toho, že tuto částku zpronevěřil.“, svědkyně Koudelková uvedla mimo jiné: „Na to Ing. M. reagoval tak, že obvinil výbor z korupčního jednání, že nabídka je předražená asi o 2,5 mil. Kč.“, a konečně svědkyně JUDr. M. M. výslovně uvedla, že „Ing. M. ... nařkl výbor, že je to jeho korupční jednání a že zakázka je předražená o 2,5 milionu.“ Svědkyně Ing. M. M. k výrokům svého manžela v rámci své výpovědi uvedla, že „argumentoval, že máme fakta svědčící o tom, že zakázka je předražená asi o 2,5 mil. ... tady v této souvislosti upozornil, že jsou tady skutečnosti, které svědčí o neprůhlednosti a neserióznosti výběrového řízení. Manžel dále doplnil, že neprůhlednost a neserióznost může činit náznaky korupčního jednání.“ S ohledem na obsah této svědecké výpovědi, pokládal soud výslech jmenované svědkyně v soudním přezkumu za nadbytečný.

Na základě všech těchto důkazů (s výjimkou svědecké výpovědi manželky žalobce, u níž však s ohledem na její postavení na rozdíl od ostatních svědků bylo možné pochybovat o její nestrannosti, jak správně uvedl ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně) má soud za nepochybné, že žalobce svými výroky veřejně (před cca 50 členy SVJ) obvinil členy výboru (přestože nikoho nejmenoval osobně, bylo zcela zřejmé, vůči komu jsou směřovány) z korupčního jednání týkajícího se částky 2,5 milionu Kč.

Důvodnou soud neshledal námitku žalobce, že slovo „korupce“ nelze obecně chápat jako výraz urážlivý nebo zesměšňující. Význam výrazu „korupce“ je ze své podstaty velice negativní a jeho vztažení vůči konkrétním osobám (v daném případě vůči členům výboru

SVJ, byť nebylo prokázáno, že by žalobce jmenoval jeho jednotlivé členy) nemůže mít jiný význam, než jako nařčení těchto osob z nekalého jednání spočívající ve zneužití své funkce (člena výboru) směřující k jejich osobnímu prospěchu (v daném případě spočívající v obohacení se o částku 2,5 mil. Kč na úkor ostatních členů Společenství vlastníků jednotek).

Argumentaci žalobce, že urážkou na cti nemůže být každý projev pocíťovaný subjektivně jako urážka, ale pouze projev způsobilý přivodit újmu občanské cti poškozených, nelze nic vytknout. Výrok pronesený na veřejnosti před cca 50 osobami obsahující nařčení či obvinění z korupčního jednání týkající se částky 2,5 mil. Kč však podle názoru soudu podmínku urážlivosti, tj. způsobivosti přivodit jeho adresátům újmu na občanské cti, nepochybně splňoval. Pokud žalobce namítá, že v rámci přestupkového řízení nebyla řešena otázka, zda žalobce svými výroky některého z navrhovatelů urazil nebo vydal v posměch, tato námitka nemá oporu ve spisovém materiálu. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je naopak zjevné, že správní orgán se touto otázkou zabýval, a to na str. 13. Správní orgán prvního stupně zcela správně uvedl, že z provedeného dokazování vyplynulo, že navrhovatelé chápali výrok žalobce jako urážku jejich osoby, a to bez ohledu na to, zda byli samotného shromáždění SVJ přítomni, či nikoli. I členové výboru, kteří se shromáždění bezprostředně neúčastnili, totiž byli seznámeni s jeho průběhem, a to včetně závadných výroků žalobce.

Neobstojí ani argumentace žalobce, že jednání žalobce bylo učiněno v mezích svobody slova zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Soud nepochybně, že podle zmiňovaného článku Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny a že každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice států, tato práva však nejsou bezbřehá. Z článku 17 odst. 4 Listiny plyne, že svobodu projevu a právo vykládat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Tímto zákonem je v tomto případě právě ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a chráněným zájmem je zde občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého. Soud nepochybně, že ironie, sarkasmus, vtip či výsměch patří ke svobodě projevu, stejně jako právo svobodně se projevovat patří k demokratickému právnímu státu (srov. žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2009, č. j. 52 Ca 53/2008-38, dostupný na www.nssoud.cz), v nyní projednávaném případě se však jednalo o jiný skutkový stav. Žalobce pro svoje sdělení, kdy za přítomnosti cca 50 osob obvinil výbor SVJ z korupce ve výši 2,5 mil. Kč zvolil formu, jejímž cílem nemohlo být nic jiného, než zneuctění těchto osob v očích ostatních, a která nebyla přiměřenou reakcí a nevyhnutelným zásahem do osobnostních práv těchto osob. Dle názoru soudu tedy nemohlo být pochyb o tom, že žalobce svým jednáním překročil meze dané čl. 17 Listiny. Jednalo se o kritiku v takové formě, kterou není možné v demokratické společnosti akceptovat a která vyžaduje zásah ze strany orgánů veřejné moci.

Pokud žalobce namítá, že správně-právní kvalifikaci jednání je třeba považovat za krajní právní prostředek, a že je nepřijatelné, aby orgány veřejné moci přebíraly aktivitu k ochraně zájmů jednotlivců, soud konstatuje, že objektem přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích není soukromý zájem fyzických osob (zde členů výboru SVJ), ale občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 57/2012-28, dostupný na www.nssoud.cz).

Správní orgány v přestupkových řízeních tedy nijak nenahrazují soukromé osoby v ochraně jejich vlastních zájmů, ale hájí zájem veřejný. Na tom nic nemění ani charakter řízení o přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, které jsou podle ust. § 68 odst. 1 zahajovány pouze na návrh postižené osoby, jejího zákonného zástupce nebo opatrovníka. V řízení o přestupku se nerozhoduje o žádném subjektivním právu navrhovatele – žádná práva ani povinnosti se mu nezakládají, nemění ani neruší, ani se jejich existence nedeklaruje; tento závěr již byl vysloven v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, dostupný na www.nssoud.cz: „*Poškozený nemá právo na to, aby osoba, kterou označí z pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána (a to a ni u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť zde je návrh nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, nečiní však z navrhovatele plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní „právo na shledání viny“ u pachatele přestupku)*“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19. 10. 2007 č. j. 4 As 69/2006 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „*V řízení o přestupcích, které lze projednat jen na návrh ... nelze dovodit, že rozhodnutí o přestupku by bylo způsobilé zasáhnout do hmotněprávní sféry navrhovatele. Navrhovatel však je účastníkem ..., který má právo tvrdit, že byl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí*“. Přestupkové řízení je tudíž na řízení soukromoprávním před civilními soudy nezávislé, zatímco předmětem civilního řízení na ochranu osobnosti je soukromý zájem dotčené fyzické osoby, předmětem řízení o přestupku je zájem veřejný.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová